

ŞAZİYE ABLA
ve
DİĞERLERİ
“KASABADA DÜĞÜN VAR”

Levent SOYDİNÇ

© 2020 Bilge Baykuş

Tüm hakları mahfuzdur. Bu kitabın tamamı ya da bir kısmı 5846 Sayılı Yasa'nın hükümlerine göre, kitabı yayınlayan yayınevinin izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılamaz, özetlenemez, yayılanamaz, depolanamaz.

Sertifika No: 0607-16-008681

ISBN: 978-605-80418-4-4

Yayın tarihi: Mart 2020

Yayına Hazırlayan: Veysel Şimşek

Sayfa Düzeni: Aslı Ayrancı

Kapak Tasarımı: Aslı Ayrancı

Kapak Resmi: Demet Atay -Kırmızılı Kadın-

Baskı ve Cilt:

Stüdyo Star Ajans Ltd. Şti. Alaaddinbey Mah. 634. Sk. NİLTİM Ayaz Plaza
No: 24

Tel. (0224) 249 33 20 BURSA

Sertifika No: 15366

Bilge Baykuş

Şehreküstü Mah. Cumhuriyet Cad. Durak Sk. No: 2 Osmangazi / BURSA

Tel. : (0.224) 220 16 72 - 223 04 37 Fax.: (0.224) 223 41 12

e-mail: info@ekinyayinevi.com / www.ekinyayinevi.com

Bulutsuz bir geceydi...

Uçaktan inip yolcu çıkış kapısından çıkar çıkmaz Behiye Hanım'ı kapının önünde beni beklerken buldum. Yirmi yaş birden yaşlanmış gibi hissettim. Öyle ya, kadını yaklaşık yirmi yıldır görmüyordum.

"Aç mısın kızım? Şurada iyi bir lokanta var."

"Teşekkür ederim Behiye Hanım, uçakta bir şeyler atıştırmıştım. Cenaze ne zaman kalkıyor?"

"İkindiye yetiştirecekler. Rahmetli sizi çok özlüyordu."

"Şimdi bunları konuşmanın sırası değil Behiye Hanım. Arabanız var mı, yoksa taksiye mi bineceğiz?"

"Babanızdan yadigâr kırmızı Anadol'u unutmamışsınızdır umarım?"

"Hayret, hala duruyor mu o külüstür? Oysa Beyefendi her şeyden çok çabuk bıkartı."

Yaşlı kadın, benimle konuşurken gözlerini devirdiğini belli etmemeye çalışarak gözlerini devirerek:

"Sürprizleri seven bir adamdı. Buyurun efendim, siz kullanın." diye tısladı.

Arabanın anahtarını elime almaktan öğrenir gibi yanıtladım,

"Bunu hiç denemedim, şimdi de denemeyeceğim. Lütfen artık gidelim."

Yol boyunca hep sustuk. Sanırım ben sustukça o da konuşmaya cesaret edemedi. Servi ağaçlarının sıklaştığı tepecik, en eski mezarların bulunduğu köşeydi. Babaannemin yanına gömülmek istemiş hep. Mezarın çevresine döşenen mermerlerden nefret edermiş. "Toprak havalanmıyor ki hemşire," diye bin kere söylemişmiş. Behiye hanım buna benzer bir sürü

saçma sapan ayrıntıyı, kutsal bir görevi yerine getiren manastır rahibesi edasıyla anlatmaktan zevk alıyordu. Cenaze töreni boyunca yanımdan ayrılmadı. Tören de törene benzeseydi bari! Üç beş kötürüm ihtiyar, onlardan daha kötü durumda bir imam, iki alkolik mezarıcı, iki de sümüklü oğlan! Bu oğlanlar ölenin arkasından dua edip bahşış koparmak için gün boyu mezarlıkta dolaşmış. “Şu Behiye Hanım da hiç susmuyor ki!”

İkimiz geride, ağaçların arasında sığıntı gibi dikilmiş, olanı biteni seyrediyoruz. Kadınların mezara yaklaşması günahmış.

“Sus artık be kadın!”

İhtiyarlar az önce babamı mezara indirdiler. Şimdi de yangından mal kaçırır gibi küreklere sarılıp üzerine toprak atıyorlar. Buruşuk ellerin, hızlı ve tekdüze hareketlerle babamı gömüşünü seyrediyorum. Öyle iştahlılar ki, işlerinden büyük bir keyif aldıklarını düşünüp sinirleniyorum. Mideme ani bir yumruk yemiş gibi kasılıp kalıyorum. Yediğim yumruk top olup boğazımdan yukarı doğru acı vererek tırmanıyor. Birdenbire, hıçkıra hıçkıra, yağmur altında kalmış uyuz bir köpek yavrusu gibi, Behiye Hanım’ın şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerine bakarak ağlamaya başlıyorum. Kolunu omzuma atıyor. Birlikte ağlıyoruz. İmam, hiç bilmediğim Arapça dualar mırıldanıyor. İhtiyarlar, imamın her lafını âmin diyerek onaylıyor. Babamın cesedi artık görünmez oldu. Babam kayboldu. Onunla birlikte çocukluğum da kayboldu. Başımı yaslamayı reddettiğim omuz artık sonsuza kadar yok oldu. Reddedebilecek bir babam bile yok artık.

“Sizi çok severdi. Hele son zamanlarında gün geçmiyordu ki adınızı sayıklamasın. Keşke, keşke...”

Burnunu çekerek ağlamaya devam etti.

"O bizi şimdi değil, yirmi yıl önce terk etti Behiye Hanım. Her neyse; eski defterleri açmak istemiyorum. Akşam uçağına yetişmek niyetindeyim. Bana söylemek istediğiniz başka bir şey yoksa avukatım yarın sizinle görüşmeye gelir. Veraset işlemleriyle o ilgilenecek.

"Siz bilirsiniz. Fakat küçük bir isteği vardı sizden."

"Neymiş?"

"Bu anahtarı size vermeme istedi. Çalışma odasının duvarındaki küçük kasaya ait. 'Mutlaka açıp baksın,' diye sıkı sıkı tembihledi."

"Pekâlâ, buyurun o halde, gidelim."

Bahçe kapısını açar açmaz, ilk gençliğimin bahçesine girer gibi oldum, içim ürperdi. Bir bahar sabahı bu kapıdan çıkıp gitmiştik annemle. Evin içindeki bütün eşyalar tanıdık geldi nedense. Kim bilir, belki de öyle olmasını istiyordum. Behiye Hanım el çabukluğuyla çay demledi; yanına en sevdiğim tarçınlı kurabiyelerden koydu. Çalışma odasındaki masaya yöneldim. Odayı çepeçevre kaplayan kitaplıkta yüzlerce roman vardı. Maun masanın gerisindeki kolları eprimiş deri koltuğun ucuna oturdum. Behiye Hanım, çay fincanını getirip yanıma bıraktı. Masanın üzerindeki banka takviminin yaprağı geçtiğimiz ayda kalmış. 14 Şubat tarihinin yanına kalp çizip içine yeşil kalemle adımı yazmış. Yutkundum. Deminden beri avucumda sıkıp durduğum anahtarı, nihayet kullanmaya karar verdim. Behiye Hanım odaya girip sordu, "Biraz alışveriş yapmalıyım. İki üç saatte dönerim. Bir isteğiniz var mı hanımefendi?" Başımı belli belirsiz oynatarak, "hayır!" dedim.

Kasanın ağır kapağı gıcırdayarak açıldı. Önce üst raftaki albümü, sonra da alttaki rafın dibine yerleştirilmiş dosyayı aldım. Dosyanın içinden sarı bir zarf düştü. Üzerinde adım yazıyordu. Alıp bir kenara koydum. Albümden çocukluğum

taşmaya başladı. İlk adım attığım an, süt dişlerimin döküldüğü gün, ilk karnemi alışım, ilk aşkım Özgür'le dondurma yiyişimiz, okul bandosuyla resmigeçitteki gururum... Tarçınlı kurabiyeler ne ara bitti? Kalkıp çayı ve kurabiyeleri tazeledim.

Önce zarfı açmaya karar verdim. Babam titiz adamdı. Masanın kenarındaki zarf açacağı hâlâ yepyeni duruyordu. Belli ki yakınlarda cilalanmıştı. Mektubu açarken ellerimin titrediğini fark ettim. Başkalarına da oluyor mudur bilmiyorum. Öyle anlar vardır ki, yaşanıp bittikten sonra hayatınızın tamamen değiştiğini hissedersiniz. İşte öyle bir eşiğin başındaydım. El yazısını hemen tanıdım. Tıpkı sahipleri gibi el yazılarının da karakterleri vardır. Harfler gururlu, maceraperest, hayalci, hayata karşı çok da dürüst olmayan, duyarlılığını hep başkalarına göstermiş, yine de içi sevgi dolu bir adama aitti.

"Kasaba'da Düğün Var"

Sevgili kızım, canım, ciğerim,

Şu anda bu satırları okuduğuna göre, dünyadan ayrılmışım demektir. Seni bir şeylere inandırmak için çabalamaktan çoktan vazgeçtiğimi tahmin ediyorsundur. Bu mektubu böyle bir çabayla yazmadığımı bilmeni isterim. Tabii buna inanıp inanmayacağını da bilmiyorum. Her neyse güzel kızım! Yaşlı adamlar bencil olur. Hele de, benim gibi erken terk edilenler. Seninle her zaman gurur duydum. Sadece çektiğin sahane filmlerle değil, konuşmalarınla, yazılarınla, toplum önünde sergilediğin duruşunla... Seni herkese, her yerde anlattım. 'Bakın benim kızım çekti bu filmi,' deyip hava attım şehir kulübündekilere. Meyhane köşelerinde herkesin başını sışırdım, 'o filme mutlaka gidin,' diye. Arka bahçedeki bütün kediler, köpekler, solucanlar, serçeler, hatta kör baykuş bile seni yakından tanıyor. Tabii ya, sışede durduğu gibi durmuyor bu meret! Ama dur, şimdi içmeyeceğim. Söyleyeceklerim daha bitmedi.

Sana bir dosya bırakıyorum. Aslında sana çocukluğumu, ilk gençlik yıllarımı, hiç görmediğin kasabamı, komşularımı ve bu ülkenin yakın geçmişini bırakıyorum. Yaşın işlerinden zaman ayırıp okuyabilirsen belki beğenir, ilerde filmi çekersin. Behiye Hanım yirmi yıldır çok kahrımı çekti. Kendisine gereken yardımı yapacağına eminim. Banka hesabımdaki cüzi miktarla, bu evin satışından elde edilecek gelir ona yetecektir.

Sen her zaman en değerli varlığımydın. Umarım bir gün çocuğun ya da çocukların olur ve onlara dedelerini güzel sözlerle anlattırın. Yaşam senin en güzel hazinen olsun. Seni seviyorum "böcek".

Sana Hayran,

Baban

Dosyayı koltuğumun altına alıp, bir elimde çay fincanı, ötekinde kurabiyelerle yatak odasına geçtim. Babamın yastığı hala babam gibi kokuyordu, çarşaf da öyle. Sırtımı arkaya yaslayıp başımın altına iki yastık koydum. Okumaya başladım.

PAZAR YERİ YANIYOR

Pazar arabasını, kasabanın küçük pazar yerinin bozuk kaldırımlarında Kartacalı dişi komutan edasıyla sürüklüyordu. Tabii lafın gelişi öyle söylüyorum. Biz gerçeğin farkındaydık ama Şaziye abla, tekerlekleri çoktan yamulmuş, balkonun en tozlu köşesinde durmaktan rengi çoktan atmış, fermuarı patlak, derisi çatlak pazar arabasına 'Cadillac' muamelesi yapıyordu.

Şaziye abla küçük kasaba pazarının ferishtahı, genç ev kadınlarının rol modeli, kadın haklarının büyük savaşçısıydı. Pazar yerleri adeta onun kendi kimliğini ve kişiliğini bulduğu savaş meydanlarıydı. Kasaba kasaba dolaşarak ekmek peşinde ömür tüketen pazarcı esnafının birinciye gelen belalısı Şaziye abla, mahallenin dul ve kaknem teyze kategorisinde yarışan kadınlarının doğal lideri, yıllardır muhtarlık yapan Emrullah amcanın da kalubeladan beri kanlısıydı. Ezelden beri işsiz oğlu Alp'e laf edeceğine, komşusu Naciye ablanın, bilgisayar mühendisi çıktığı halde hâlâ çalışmayan kızı Cansu'ya kafayı takan nam-ı diğer Pinçik Şaziye'den söz ediyorum.

Şaziye abla ile aynı apartmanda oturmanın dayanılmaz hafifliği ile büyümüş birisi onu nasıl tarif edebilir ki! Üstelik oğlu Alp'in de çocukluk arkadaşıysa! Şaziye abla, ortalamadan uzun boylu, ortalamadan daha esmer, ortalamadan daha zayıf, ortalamadan daha sinirli, sürekli etek giyen, sürekli dizlerinin altına düşen sarı naylon çorapları çekiştiren, sü-

rekli Alp'e bağırip çağıran, ortalamanın üzerinde akıllı, ortalamadan daha dedikoducu ve ortalamadan daha kıskanç bir kadındı. (Kasaba kadınlarının ortalama değerleri ile ülke kadınlarının ortalama değerleri uyum içindedir.)

“Bana baksana sen! Sen kimi kandırıyorsun ayol! O pırasaları gözüme sokarak sallamaya devam edersen, güdük parmaklarını kesip sokak köpeklerine yediririm, ona göre! Parrırça pinnnçik ederim seni görürsün, delinin zoruna bak ayol!”

Kaşar esnaf lisanslı bazı esnaf abiler, sırf o meşhur “pinnnçik!” haykırışını ona söyletmek için üzerine giderlerdi. Şaziye abla hem sinirli, hem saf, hem de fütursuzdu. Bazen hızını alamaz, iki kere bis yapmadan sahnedden inmeyen soprano gibi coştukça coşardı. Artık mevsimine göre kimi gün patlıcan, kimi gün pırasa, kavun, karpuz esnafıyla; kimi gün de hızını alamayıp belediye zabıtasıyla kavgaya tutuşur; pazar arabasının dizginlerine sarılarak sol elini havaya kaldırdıktan sonra, “pinnnçik!” diye savurduğu hayali kamçıyı hasımlarının suratında şaklatırdı.

O gün hava çok sıcak, esnaf çok terli, ahali sıırılsıklamdı. Çünkü az önce çarşıdan geçen itfaiye arazözü, belediye başkanına yaranmak için pazar yerinin önündeki caddeyi sevabına sulamıştı. Habersiz yakalanan ahali, durduk yere sıırılsıklam olmuştu. Havadaki nem oranı arttıkça esnaf terliyordu. Bakkalın önündeki kaldırıma mevzilenen şişman patatesçi ile yanındaki tezgâhta enginar satan yaşlı adamın terli beyaz gömleklerinin altında beliren siyah göğüs kıllarının sergilediği tablolar, seyrine doyum olmayan bir lazer gösterisi gibi sürekli değişiyordu. Adamlar hareket ettikçe, patatesçinin göğsünde Türkiye haritası beliriyor, enginarcı buna Şener Şen portresiyle yanıt veriyordu. Patatesçi kafasını

kaşırken gömleğinin altında Beşiktaş'ın kartal logosu görünüyor; enginarcı, enginarları koyduğu torbayı suyla doldururken, göğsünde Isparta Dağ Komando Tugayı'nın arması belirliyordu. (Yazar bir türlü terleme muhabbetinden uzaklaşmıyordu.) Fakat esnaf gerçekten, gerçek ötesi olarak tanımlanabilecek kadar başarılı terliyordu. Patatesçi Sabri'nin pastırma aromalı koltukaltı kokusu bütün kesifliğiyle havalanıyor, aradaki çakma Arnavut kaldırımını bir hamlede aşarak üzümcü Hayri'nin işkembe çorbası katkılı göbek terine karışıyordu. Tam o esnada aralarından geçmekte olan İlkokul Öğretmeni Sıdika Hanım kokuya dayanamayıp oracıkta öğürdü. Kocası hem burnu koku almayan, hem de aşırı paranoyak bir insandı. Zaten böyle adamlara da ancak küçük kasaba pazarlarında rastlanırdı. "Hamile mi bu kadın yine?" diye kendi kendine konuştuğunu ne Sıdika Öğretmen fark etti, ne de askerlik şubesinin bahçesindeki ceviz ağacı. *Ceviz ağaçları içsel konuşmaları anlama yeteneklerini 12 Eylül faşist darbesinden sonra yitirmişlerdi.*

Sıdika Öğretmen öğürerek yürüyeydursun, civar köylerden pazara inen körpe gelinler de piyasa yapmaya gelmişlerdi. Kasaba pazarları, civar köylerden pazara inen körpe gelinler için piyasa yeridir. Bu gereksiz ve bir o kadar kimseyi ilgilendirmeyen, hatta yakın ve uzak gelecekte de ilgilendirme olasılığı bulunmayan ayrıntının kimin işine yarayacağı birazdan belli olacaktı. Uzun pazar sokağının girişinde bir tür akbaba, sansar ya da leş kargası gibi dikilen Topal Ekrem, civar köylerden pazara inen körpe gelin kızları görünce heyecanlandı. Simitçi görünümlü sivil polisler alışık olsak da, Topal Ekrem sayesinde simitçi görünümlü tecavüzcülere de yavaş yavaş alışıyorduk. Ekrem heyecanlandıkça bağırtısı yükseliyor, bağırdıkça da etrafa tükürükler saçıyordu. Simit tablasını örten beyaz bezin üzeri daha şim-

diden nemlenmişti. Tombul yanaklı, dünyadan bihaber, yürürken şalvarlarını Ekrem ve onun gibileri kudurtmak için dalgalandıran gelin kızlar pazar yerinde yeni bir heyecan dalgası yarattı. Ekrem dayanamayıp kendisinden bekleneni sergilemekte gecikmedi:

“Haydi yanıyoorr, benimki yanıyoorr! Yetişen alır benimkinddeen! Haydiiii, benimki yanyor, yanıyoorr! Elle bak ablacığım nasıl da yanıyoorr!”

Güya simit satıyor Allahsız! Şaziye ablanın cayırtısı onu bastırdı:

“Tüühh edepsizin ettiği lakırtıya bakın a dostlar! Allahını seven beni tutmasın! Ulan öküzün oğlu, seninki yanyor da, derdi bu körpecik kızlara mı düştü sanıyorsun? Ağzını yırtarım ağzını! Parrrça pinnncik ederim ulan seni!” Pazarın neşesi yerine gelmiş, Topal şaşırmişti. Namlı zabıta memuru Ördek Kazım’ı karşısında görse bu kadar telaşlanmazdı zavallı simitçi. Tabanları yağladı. Civar köylerden pazara gelen körpecik gelin kızlar olanlara anlam veremeden geçip gittiler. Daha sırada patlıcancı vardı. Kızlara seslenişi uzaktan işitiliyordu:

“Yedin mi böylesini abla, yiye bilir patlıcanımı, yiye biliir!”

Küçük kasabalarda yaşayanların cinsel sorunları büyük şehirlerde yaşayanlarınkinden pek de farklı değildir. Sadece itiraf etmekte biraz daha zorlanırlar, o kadar!

MAYAMI KUAFÖR HİZMETİNİZDE

Şaziye abla röfle yaptırdığına bin pişmandı. Pişmanlığı, aldığı karar yüzünden değil, o aptal kızın dükkânına gittiği içindi. Yan komşusu Naciye karısına kanıp gittiği için pişmanlığı bin kat artıyordu.

"Ayy Şaziye abla, yeni kuaförü gördün mü? Hani Çatal Fırın'ın yanında açılan kuaför! Görmedin mi ayol, hani adı Mayami kuaför ama Miami Kuaför diye yazılıyor! Her neyse anacığım, kız Amerika'dan gelmiş diyorlar. Ayol o kadar Amerikalı ki Türkçeyi bile zor konuşuyor valla!" Şaziye abla, "Kırk yıllık kuaförümüz Cemile'nin suyu mu çıktı ayol? Elin gâvuruna elletmem ben saçımı başımı!" diyecek olmuş, ama sonunda Naciye'nin tuhaf ısrarına yenilmişti.

"Ay Şaziye abla, sen de pek tutucusun ayol! Kız yeni boya takımı getirmiş diyorlar. Dört ay dayanıyormuş DYO lar, ahaha!" *Yazar, kadını konuştururken araya gizli reklam yerleştiriyordu.*

O değil de, Şaziye başka bir şeye kafayı takmıştı. Bu Naciye karısı neden ikide bir, "Şaziye abla şöyle oldu, Şaziye abla böyle oldu," diye ona abla muamelesi çekiyordu ki? Aralarında topu topu on dört yaş vardı. Şaziye çok bozulduğunu belli etmemeye çalışırken, Naciye yarattığı etkiyi gözleriyle görmekten pek mutlu olmuş gibi anlamsız gülücükler dağıtıyordu. Şaziye'nin ağzı daha şimdiden sola doğru çek-

meye başlamıştı. Naciye lafı daha fazla uzatmadan ufak ufak kaçmalıydı:

“Ay hadi ben kaçtım Şaziye abla! Ocaкта yemeğim, yaktakta bebeğim var deerrmişimm, ay ahahaha, öeheöhea!” Deli karyı bu seferlik elinden kaçırmıştı. “Öfke baldan tatlıdır ama soğuk servis edilirse!” diye kendi kendine mırıldandı. Böyle bir atasözü var mıydı? ‘Yoksa da olmalı!’ diye düşündü.

Şaziye abla boyanın rengine değil, röflenin anlamsızlığına bozulmuştu. Mayamili Nurcan tam bir denyo çıkmıştı. Kocası uzatmalı Jandarma Başçavuş İhsan yüzünden bu küçük kasabaya taşınmışlardı. İhsan, kaçak mazot tankerlerinden rüşvet alırken yakalanınca soluğu burada almıştı. Ama İhsan’ın esnaf kahvehanelerinde anlattığı gerçekler bundan farklıydı. Siirt Baykan kırsalında operasyondan dönerken çıkan çatışmada bölük komutanını ölümden kurtardığını, ödül olarak da bu cennet köşesi beldeye tayin edildiğini anlatıyordu. Belde halkı, kasabalarının cennetten bir köşe olduğunu yabancı ağızlardan, hem de rütbeli ağızlardan işitince çok mutlu oluyordu. İhsan anasının gözü, belde halkı çok maldı. Aynı mallık kahvehanelerde laklak eden belde erkeklerinin dişilerine de sıçramıştı. Mallık bulaşıcı olduğu kadar, tehlikeli bir hastalıktı.

Mayamili Nurcan Kuaför yirmili yaşlarının sonuna merdiven dayamış -kendini çok olgun, anlayışlı, lafı sözü dinlenen bir insan evladı sanıyordu-, bön bakışlı, gözleri eşek gözü gibi iri, doğulu bir kızdı. Türkçeyi düzgün konuşamamasının nedeni, ona yakıştırdıkları gibi Amerika’da büyümesi değil, sadece ve sadece Siirtli olmasıydı. Nurcan Siirt’te öğrenmişti kuaförlüğü. Artık ne kadar öğrendiyse tabii! Sanatını takdir edecek popülasyonun da saç bakımı ve saç modelleri hak-

kındaki bilgi dağarcığı pek gelişmiş sayılmazdı. Erkeklerinin de öyle! Kadınlara dönük yaşam felsefeleri "nefes alsın yeter hacı!" felsefesiyle hayat buluyordu. Nurcan'ın özgüveni -özellikle kuaförlük mesleğine yönelik özgüveni- bu ve buna benzer ipe sapa gelmez argümanlar yüzünden hayli gelişmişti; ta ki Şaziye abla ile tanışana kadar.

Şaziye abla, kadının beceriksiz fırça darbelerine maruz kaldığı an, onun kuaförlükten bihaber olduğunu hemen anlamıştı. Nurcan, aksanlı konuşmaya çalışırken çok komik oluyordu. "Ben bilmiyore apla, siz nasıl diyor mercimekli köfteyi, işte ondan yaptım dün akşam. İhsan ayıldı, ayıldı!" Kadınlar kikirderken Şaziye, kadının açığını yakalamıştı bile. "Nasılı masılı yok evladım! Mercimekli köfteye mercimekli köfte denir. Demek Mayami'de de mercimekli köfte diyorlar ha, bak sen şu Allah'ın işine! Gelelim kocana; İhsan ayılmamıştır evladım bayılmıştır, bayılmış! Köftenin bulgurunu fazla şişirirsen bayıltır adamı alimallah!" Kızın cahilliğine mi, cin olmadan adam çarpmasına mı kızacağına bir türlü karar veremiyordu. Nurcan'dan huylanmıştı bir defa, kız artık ağzıyla kuş tutup hoplaya zıplaya getirse bile Şaziye'ye yaranamayacaktı.

Kadınlar, evlerinin balkonlarında başladıkları sabah dedikodusuna kuaförde devam ediyordu. Şaziye böyle durumlarda vakur bir tavırla dinleyici rolü üstlenir, gerekmedikçe her ortaya kafa atmazdı. Fakat bugün Sevda cadısı muz ortaları ardı ardına gönderiyordu. Birini de doksana takmazsa Şaziye'nin bir yerleri şişecekti.